

Ljubezen in strah naenkrat

Fr. James Smith

Bogataš iz prilike današnjega evangeljskega odlomka prepozna Gospodovo zastrašujočo moč. Ne zdi se, da bi za časa svojega življenja kaj dosti mislil na Boga ali svojega bližnjega, Lazarja. To je bila njegova težava. Bil je slep za povezavo med službo Bogu in skrbjo za svojega bližnjega. Ta slepi materializem je odsevalo njegovo življenje brez duhovnosti.

Ko torej umre, je pokopan. Mrtev je, kot je bil mrtev vse svoje življenje, ki ga je živel samo za ta svet. Površinsko življenje, ki je brez cilja in brez vesti, ni pripravljeno za kaj več kot to.

Njegova izbira postane dokončna v večnosti, kjer trpi v plamenih brez upanja ali olajšanja. Tudi v peklu ne dojame. Pozna Lazarja, pozna njegovo ime, toda še vedno ga vidi kot služabnika. Abrahama prosi, naj mu pošlje Lazarja, da mu pride z vodo ohladiti jezik.

Bogati mož bi se moral bati Boga. To sedaj ve.

Strah je pogosto pametna stvar. Bojimo se tega, kar nas lahko rani. Še bolj se bojimo tega, kar nas uniči. Bojimo se izgube službe, bojimo se raka. Strah nas spodbode, da se proti tem stvarem borimo.

Toda nekatere stvari presegajo naše moči. Na primer smrt. Ne moremo se ji izogniti. Ali Bog. Bogu se ne moremo izogniti, ne moremo mu pobegniti, ne moremo ga obvladati. Toda Bog nas lahko rani bolj kot karkoli drugega, celo pošlje v pekel. Neumno bi bilo, da se ne bi bali tako velike, silne moči. Strah Božji zasenči vse naše ostale strahove. Če bi lahko premagali strah pred Bogom, bi bili neustrašni.

Božja beseda obljublja, da popolna ljubezen izbriše strah. Vse lepo in prav, toda kako naj do te ljubezni pridemo?

Erma Bombeck pravi, da je ljubezen to, da doživimo veliko stvari skupaj. Malo manj preprosto napiše teolog Karl Barth, da se naš

odnos do Boga postopoma razvija, kakor se sovraštvo izniči v prijateljstvu.

Najprej Bog izgleda tako velik, da veličina potegne vse vase kot črna luknja. Tako je svetel, da slepi, tako skrivnosten, da osupne. Strah povzroči, da vidimo Boga kot sovražnika, ki nas ne pusti, da bi živeli svobodno in srečno življenje.

Toda ko se borimo s svojim Sovražnikom, začnemo spoznavati, da je Božji nadzor pravzaprav Božja previdnost. Božje zapovedi lahko dajejo življenje. Naše veselje in Božje veselje se lahko združita. Spoznavamo, da sta Bog in človek lahko prijatelja. Lepe misli, toda ali so lahko resnične?

Če popolna ljubezen izniči strah, mi pa se še vedno bojimo, potem ne ljubimo popolno. Samo vera nam lahko pomaga pri tem. Preprosto moramo verovati, da Bog, ki bi nas lahko uničil, izbere, da nas ljubi, varuje in rešuje. Malo pred tem odlomkom Luka takoj, ko Jezus pove, da nas Bog lahko vrže v pekel, doda tudi, da Bog ceni vsak las na naših glavah.

Božja ljubezen je trkanje na vrata, je igranje na strune, je neprestano povabilo od osebnega ugodja k sočutju. Z vsakim odzivom na trkanje vidimo več, poglobimo svoje življenje, postanemo bolj zreli, bolj celostna oseba v odnosu do skrivnosti ljubezni, iz katere in za katero živimo. Zanimariti ali zamuditi proces rasti je največja možna tragedija. Vendar nas tudi Bog ne more prisiliti, da bi v sebi vzgajali to veličino.

Bogataš je bil neumen, ker se ni bal. Toda to, da ni ljubil – to je bila njegova največja napaka.

(vir: Celebration, September 2010)